

Svig med hensyn til *indtægter* omfatter efter *stk. 1, litra b*, enhver forsætlig handling eller undladelse vedrørende anvendelse eller forelæggelse af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter, som medfører en uretmæssig formindskelse af indtægterne på De Europæiske Fælles skabers almindelige budget eller på budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber. Bestemmelsen omfatter endvidere manglende indberetning af en oplysning ved tilsidesættelse af en specifik oplysningspligt og uretmæssig udnyttelse af en lovligt opnået fordel med samme følge.

Af den forklarende rapport vedrørende EU-svigskonventionen fremgår, at ordet «indtægter» omfatter afgifter, der er pålagt handelen med tredjelands inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, og afgifter, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker, samt told, der opkræves i handelen med tredjelands.

Det fremgår endvidere af den forklarende rapport, at indtægter, der udgør provenuet af anvendelsen af den ensartede sats på medlemsstaternes momsregningsgrundlag, ikke omfattes af svigskonventionens definition af «indtægt», idet moms ikke er en egen indtægt, som opkræves direkte til Fællesskaberne. Uden for konventionens anvendelsesområde falder også indtægter, der udgør provenuet af anvendelsen af en ensartet sats på summen af medlemsstaternes bruttonationalindkomst.

Efter artikel 1, *stk. 2 og 3*, skal hver medlemsstat med forbehold af artikel 2, *stk. 2*, sørge for, at den adfærd, der er beskrevet i *stk. 1*, betragtes som en strafbar handling, herunder også i tilfælde, hvor adfærdens består i forsætlig udfærdigelse eller levering af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter med den i *stk. 1* beskrevne følge. Forbeholdet om artikel 2, *stk. 2*, indebærer en begrænsning i kriminaliseringspligten, idet en medlemsstat i mindre grove tilfælde af svig, som vedrører et samlet beløb på under 4.000 ECU (efter 1. januar 1999 4.000 euro, jf. Rfo nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen, for tiden ca. 29.000 kr.), kan fastsætte sanktioner af en anden art end straf.

EU-svigskonventionens artikel 1, *stk. 4*, indeholder en bestemmelse om beviset for, at en handling m.v. er begået med forsæt. *Stk. 4* bygger bl.a. på en lignende bestemmelse i artikel 3, *stk. 3*, i FN's konvention om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, som Danmark har ratificeret i 1991.

Artikel 2 indeholder regler om de sanktioner, der skal være mulighed for at anvende som reaktion på svig med fællesskabsmidler.

Artikel 2, stk. 1, forpligter til at sikre, at svig med fællesskabsmidler, jf. artikel 1, samt medvirken, anstiftelse eller forsøg i forbindelse hermed kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. I hvert fald i grove tilfælde, dvs. tilfælde, som angår et mindstebeløb på højst 50.000 ECU (efter 1. januar 1999 50.000 euro, jf. Rfo nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen, for tiden ca. 370.000 kr.), skal det være muligt at idømme frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Artikel 2, stk. 1, fastsætter visse krav til strafferammen. Bestemmelsen indvirker ikke på den konkrete sanktionsfastsættelse og er således ikke til hinder for, at der i tilfælde af svig med fællesskabsmidler over mindstebeløbet på 50.000 ECU efter en konkret vurdering udmåles en lavere straf, f.eks. bøde.

Artikel 3 indeholder bestemmelser om virksomhedslederens strafferetlige ansvar. Bestemmelsen forpligter til at sikre, at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan straffes efter principperne i medlemsstaternes nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede på virksomhedens vegne har begået svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser som omhandlet i artikel 1.

Formålet med artikel 3 er at sikre, at virksomhedsledere m.fl. ikke kan unddrage sig ansvar i tilfælde, hvor en underordnet på virksomhedens vegne har begået svig. Bestemmelsen stiller ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen ikke krav til ansvarsgrundlaget, men overlader det til medlemsstaterne at fastlægge betingelserne for, at virksomhedsledere m.fl. kan drages strafferetligt til ansvar.

Efter *artikel 4* skal der fastsættes regler om straffemyndighed, der giver mulighed for at indlede strafforfølgning og pådømme lovovertrædelser, selv om svi-gen kun delvis har tilknytning til en medlemsstats territorium.

Artikel 4, stk. 1, medfører pligt til at sikre, at der er dansk straffemyndighed, når svig, medvirken til svig eller forsøg på svig begås helt eller delvis på dansk territorium, herunder svig hvor fortjenesten er opnået på dansk territorium.

Dansk straffemyndighed skal også omfatte tilfælde, hvor en person på dansk territorium forsætlig medvirker eller anstifter til svig på et andet lands territorium. «Et andet lands territorium» kan ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen både være en anden medlemsstats og tredjelands territorium.

Desuden skal der være mulighed for at straffe i til-